

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 56/09-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti B. H., V., C. H., Š., A. H., D., a A. Š., Š., zastúpených advokátkou JUDr. E. F., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 52/91 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo B. H., C. H., A. H. a A. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 52/91 porušené bolo.

2. B. H. priznáva finančné zadosťučinenie 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Dunajská Streda povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. C. H., A. H. a A. Š. priznáva finančné zadosťučinenie každému po 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré im je Okresný súd Dunajská Streda povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Dunajská Streda je povinný uhradiť B. H., C. H., A. H. a A. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 797,36 € (slovom sedemstodeväťdesiatšesť eur a tridsaťšesť centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. E. F., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovujú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 56/09-9 z 26. februára 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť B. H., C. H., A. H. a A. Š. (ďalej aj „sťažovatelia“) doručенú ústavnému súdu 12. januára 2009, ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 52/91.

V sťažnosti sťažovatelia uviedli, že sú účastníkmi konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 52/91, ktorého predmetom je neplatnosť závetu poručiťľa L. V. a jeho manželky M. V.

Konanie okresného súdu začalo 6. marca 1991 podaním žaloby a ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo právoplatne skončené.

Vo svojej sťažnosti sťažovatelia neuviedli, že podali sťažnosť na priet'ahy v konaní predsedovi okresného súdu.

Sťažovatelia vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhli, aby ústavný súd vyslovil porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 52/91, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov, priznal im finančné zadosťučinenie každému v sume 300 000 Sk a úhradu trov konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľov a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľov a predsedníčka okresného súdu oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení č. Spr. 237/09 z 19. marca 2009, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 25. marca 2009, okrem iného uviedla:

„Zistila som, že ide o konanie, ktoré bolo začaté na návrh A. N. a spol., proti B. H. a spol. o neplatnosť závetu dňa 06. 02. 1991. Vo veci ako zákonná sudkyňa koná JUDr. M. K. Dňa 03. 04. 1991 vo veci bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému navrhovatelia podali odvolanie. Krajský súd uznesením zo dňa 23. 08. 1991 rozsudok prvostupňového súdu zrušil a prikázal súdu ako má v ďalšom postupovať. Od uvedeného obdobia súd vo veci viedol

dokazovanie. Viackrát bolo nariadené znalecké dokazovanie na formálnu ako aj hmotnoprávnu platnosť závetu. Boli nariadené kontrolné znalecké dokazovania.

Napriek tomu, že od začatia konania uplynulo 18 rokov, som toho názoru, že súd v danej veci pre vynesenie rozsudku musel vykonať všetky doterajšie úkony. Konal vzhľadom na zložitosť dokazovania primeranou rýchlosťou. Dňa 10. 12. 2008 súd vo veci vyhlásil rozsudok. Sťažovatelia sťažnosť na Ústavný súd SR podali dňa 12. 01. 2009 až po vyhlásení rozsudku. Ich postup považujem za účelový, nakoľko doteraz sťažnosť na prieťahy v konaní nepodali.“

Právna zástupkyňa sťažovateľov vo svojom vyjadrení zo 6. apríla 2009 doručenom ústavnému súdu 14. apríla 2009 uviedla: *„nadväzne na vyjadrenie predsedníčky OS Dunajská Streda, dovoľujeme si uviesť, že sme názoru, súd robil úmyselne prieťahy v konaní, konal účelne, keď pripustil niekoľkonásobné kontrolné znalecké dokazovanie, nakoniec nerozhodol v zmysle záverov znaleckých posudkov a rozhodol v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu.“*

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 52/91 zistil takýto priebeh a stav konania:

Dňa 6. marca 1991 žalobcovia podali okresnému súdu žalobu, ktorou navrhovali určenie neplatnosti závetu poručiteľa L. V. zriadeného formou notárskej zápisnice sp. zn. N 53/87, Nz 53/87 v roku 1987. Žalovanými boli sťažovateľ v 1. rade a jeho manželka, ktorí boli týmto závetom ustanovení za dedičov poručiteľa. Žalobcovia mali byť dedičmi poručiteľa podľa skoršieho závetu zriadeného poručiteľom.

Po úmrtí manželky sťažovateľa v 1. rade 28. apríla 2003 sa účastníkmi konania na strane žalovaných stali sťažovatelia v 2., 3. a 4. rade ako jej právni nástupcovia.

Okresný súd po nariadení troch pojednávaní vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom z 3. apríla 1991 tak, že žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcov Krajský súd

v Bratislave svojím uznesením z 23. augusta 1991 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom priebehu konania okresný súd nariadil vo veci spolu 30 pojednávaní a vypočul účastníkov, niekoľko svedkov a znalcov. Nariadil dve znalecké dokazovania z odboru písomoznalctva na skúmanie pravosti podpisu poručiteľa na záвете. Podľa záverov znaleckých posudkov sa na záвете nachádzal podpis poručiteľa s tým, že podľa jedného z posudkov krstné meno vyhotovil poručiteľ „vedený inou rukou“. Okresný súd nariadil aj tri znalecké dokazovania z odboru psychiatrie na posúdenie spôsobilosti poručiteľa ku právnenému úkonu závetu. Podľa záverov ani v jednom z posudkov nebol vyslovený jednoznačný záver o nespôsobilosti poručiteľa na tento právny úkon.

Na pojednávaní 10. decembra 2008 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým určil neplatnosť závetu a sťažovateľom uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy súdneho konania.

Následne zákonnej sudkyni bola na jej žiadosti predĺžená lehota na písomné vyhotovenie rozsudku do 28. februára 2009 a následne do 15. marca 2009.

Dňa 19. marca 2009 okresný súd zaslal spis ústavnému súdu. Súčasťou spisu bolo aj písomné vyhotovenie rozsudku z 10. decembra 2008.

Dňa 15. februára 1993 nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde, ktorým bol zriadený ústavný súd. Vzhľadom na to ústavný súd skúmal porušenie práv sťažovateľov od 15. februára 1993. Pred týmto dátumom ústavný súd nemá právomoc rozhodovať o porušení základných práv sťažovateľov.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal na ďalšie konanie 26. februára 2009 I. senát ústavného súdu v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Marianna Mochnáčová a Milan Ľalík (sudcovia). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2009 účinného od 1. marca 2009 I. senát ústavného súdu tvoria sudcovia Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu),

Peter Brňák a Milan Ľalík (sudcovia). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj s'ťažnosť s'ťažovateľov.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na nutnosť opätovného nariad'ovania pojednávania, ako aj so zreteľom na nevyhnutnosť

nariadenia znaleckých dokazovaní, možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať len na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a ktorá nie je právne zložitá, ako to už skonštatoval ústavný súd aj vo svojom náleze č. k. II ÚS 200/05-19 z 15. marca 2006: „pretože výklad a používanie platnej právnej úpravy sú stabilizované v judikatúre vyšších súdov.“

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovatelia alebo ich právni predchodcovia v posudzovanom konaní prispeli k zbytočným priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základných práv sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Na základe dosiaľ vykonaných úkonov súdu so zohľadnením dokumentácie obsiahnutej v spise a všetkých okolností, ktoré z neho vyplývali, ústavný súd konštatuje, že neefektívna činnosť okresného súdu charakterizuje konanie vedené pod sp. zn. 4 C 52/91 ako celok. Ústavný súd preto nepovažuje za potrebné hodnotiť sporadické úkony súdu (opätovné nariad'ovanie a odročovanie pojednávaní spolu v počte 32, nariadenie dvoch znaleckých dokazovaní z odboru písomznalectva a opakované predkladanie spisu znalcom

bez zabezpečenia nimi žiadaného relevantného porovnávacieho materiálu pre vyhotovenie znaleckých posudkov, nariadenie aj tretieho znaleckého dokazovania z odboru psychiatrie, celková dĺžka konania v trvaní viac ako 18 rokov atď.).

Ústavný súd neakceptoval argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukázaní na skutočnosť, že „*súd v danej veci pre vynesenie rozsudku musel vykonať všetky doterajšie úkony. Konal vzhľadom na zložitosť dokazovania primeranou rýchlosťou*“. Takáto argumentácia okresného súdu nemôže odôvodňovať celkovú neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré doteraz, t. j. od podania žaloby 6. marca 1991, predstavuje viac ako 18 rokov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 52/91 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 52/91 konal bez zbytočných priet'ahov vzhľadom na to, že v čase jeho rozhodovania okresný súd už rozhodol rozsudkom č. k. 4 C 52/91-729 z 10. decembra 2008, ktorý bol doručovaný účastníkom konania.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému z nich v sume 300 000 Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu priet'ahov okresného súdu v konaní, vstup sťažovateľov v druhom, treťom a štvrtom rade do konania po úmrtí manželky sťažovateľa v prvom rade) ústavný súd považoval za odôvodnené priznať B. H. finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a C. H., A. H. a A. Š. finančné zadosťučinenie po 1 000 €, ktoré im je okresný súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. E. F. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 115,90 € znížený o 20 % krát štyri osoby zastúpené advokátkou, t. j. spolu 741,76 € a režijný paušál 2 x 6,95 € krát štyri osoby zastúpené advokátkou (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 797,36 €.

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľov doručené ústavnému súdu 14. apríla 2009 (odpoveď na výzvu ústavného súdu o nutnosti nariadovať ústne pojednávanie) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na absenciu ústavnoprávneho rozmeru v jeho obsahu ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2009